

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudce Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně

J. S. S.

bytem X

zastoupena advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D.
se sídlem Na Florenci 2116/15, Nové Město, 110 00

proti

žalovanému

rektor Univerzity Karlovy

se sídlem Ovocný trh 560/5, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2021,
č. j. UKRUK/431243/2020-7,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 47c odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách) ve znění rozhodném (dále jen „zákon o vysokých školách“) rozhodl následovně:
 - výrokem pod bodem I. určil neplatnost součásti státní zkoušky – obhajoby diplomové práce *Právní postavení soudce v České republice – kárná odpovědnost* konané žalobkyní dne 28. 5. 2018, která byla v den konání obhajoby studentkou magisterského studijního programu Právo a právní věda, studijního oboru Právo, uskutečňovaného v prezenční formě studia na Právnické fakultě Univerzity Karlovy;
 - výrokem pod bodem II. konstatoval, že dnem právní moci rozhodnutí o neplatnosti vykonání součásti státní zkoušky žalobkyně pozbývá vysokoškolské vzdělání získané absolvováním magisterského studijního programu Právo a právní věda, studijního oboru Právo, uskutečňovaného v prezenční formě studia na právnické fakultě Univerzity Karlovy a akademický titul „magistr“, tímto dnem pozbývá platnosti i vysokoškolský diplom č. X a dodatek k diplomu;
 - výrokem pod bodem III. uložil žalobkyni povinnost odevzdat děkanovi Právnické fakulty Univerzity Karlovy diplom a dodatek diplomu osvědčující absolvování magisterského studijního programu *Právo a právní věda*, a to do 14 dnů ode dne, kdy uvedené rozhodnutí nabyde účinnosti.
2. Žalobou napadené rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že dne 13. 10. 2020 obdržel žalovaný podnět k přešetření podezření na plagiování diplomové práce žalobkyně, zejména s diplomovou prací K. Z. obhájené roku 2016, která byla v době vypracování diplomové práce žalobkyní veřejně dostupná v databázi kvalifikačních prací Univerzity Palackého v Olomouci. Žalovaný proto z úřední činnosti nechal na obě diplomové práce vypracovat strojovou analýzu systémem pro odhalování podobností studijních prací Turnitin, jejímž výsledkem bylo nalezení 47% shody diplomové práce žalobkyně s jinými zdroji, a to zejména v internetových zdrojích. Dle komentáře k analýzám ze dne 15. 10. 2020, ředitelky Ústřední knihovny Univerzity Karlovy, P. R. Ř., P., která analýzu vypracovávala, není z důvodu technických omezení na straně Univerzity Palackého v Olomouci repozitář této univerzity zahrnut mezi cíle, které vyhledává systém Turnitin. Současně uvedla, že analýza systémem pro odhalování podobností studijních prací Theses provedená před obhajobou práce žalobkyně Právnickou fakultou Univerzity Karlovy vykazala shodu celkem v 328 dokumentech s tím, že se jedná o dílčí části textu, shoda byla méně než 5 %, nicméně některé pasáže v diplomové práci žalobkyně nejsou uvedeny jako citace a jsou zcela shodné. Správní řízení s žalobkyní o vyslovení neplatnosti vykonání součásti jejich státních zkoušek bylo zahájeno dne 11. 11. 2020. Žalobkyně se zahájením řízení nesouhlasila, jelikož byla přesvědčena, že se z její strany jednalo o marginální administrativní pochybení, kdy určité zdroje na příslušných místech své práce jen zapomněla citovat, popřela, že by se z její strany jednalo o úmyslné jednání.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

3. Žalovaný dle § 47c odst. 6 zákona o vysokých školách jmenoval pět členů přezkumné komise, kteří dne 1. 3. 2021 vypracovali ve věci stanovisko. Ve stanovisku bylo konstatováno, že posuzovaná diplomová práce žalobkyně je z velmi významné části plagiátem, a to zejména s ohledem na obsah diplomové práce K. Z. absolventky Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, která přitom nebyla uvedena v seznamu použitých zdrojů, ani v textu či poznámce pod čarou posuzované diplomové práce. Řada pasáží z této diplomové práce byla žalobkyní doslovně převzata, další pasáže jsou formálně upravené, ale obsahově totožné. Reformulace byla zřejmě provedena za účelem zakrytí skutečnosti, že daný text je totožný s textem práce K. Z. Obě diplomové práce mají prakticky stejnou strukturu, z podstatné části stejný úvod a zcela obsahově totožný závěr. Taktéž byly žalobkyní v její diplomové práci doslovně převzaty či pouze formálně reformulovány pasáže z jiných zdrojů např. článek K. D. a T. P. s názvem „Přinesla „Pospíšilova“ reforma kárného řízení skutečně zpřísnění kárného postihu českých soudců?“. Časopis pro právní vědu a praxi [Online]. 2017, č.2, s.219-241. Dostupné z: <https://journals.muni.cz/cpvp/article/view/6762>, aniž by byl zdroj citován. A dále článek Šrámek Dušan, „Kárných řízení se soudci by mohlo být víc, předpokládá to větší aktivitu žalobců“. Dostupný z: <https://www.ceska-justice.cz/2015/06karnych-rizeni-se-soudci-by-mohlo-byt-vic/>, kdy tento text sice nebyl žalobkyní převzat doslova, některé věty jsou vynechány, jiné reformulovány, ale je zřejmé, že článek byl zřejmou inspirací pro její diplomovou práci. Článek byl žalobkyní sice citován, avšak doslova převzaté pasáže nejsou uvedeny kurzívou a v uvozovkách a další části, které jsou z něj rovněž převzaty, nejsou citovány vůbec (viz část IV. žalobou napadeného rozhodnutí, kde na stranách 7 až 11 žalovaný podrobně přepsal porovnání textů obou diplomových prací vypracované přezkumnou komisí).
4. Žalovaný se poté vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně a uzavřel, že žalobkyně se podle § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách dopustila jednání, jímž došlo k naplnění jedné ze skutkových podstat citovaného zákonného ustanovení, jelikož bylo v řízení prokázáno, že se dopustila úmyslného neoprávněného užití děl jiných osob hrubě porušujícího právní předpisy upravující ochranu duševního vlastnictví nebo jiného úmyslného jednání proti dobrým mravům a tím splnila jen zdánlivě podmínky a předpoklady pro konání a úspěšné absolvování součásti státní závěrečné zkoušky (obhajobu diplomové práce) a tímto jednáním byla podstatně narušena možnost získat standardní znalosti a dovednosti absolventa magisterského studijního programu Právo a právní věda.

II.

Obsah žaloby

5. Žalobkyně v žalobě předně uvedla, že rozhodnutí je zatíženo zásadní procesní vadou. Součástí podkladů pro rozhodnutí rektora v řízení o vyslovení neplatnosti součásti státní závěrečné zkoušky je dle § 47c odst. 6 zákona o vysokých školách je stanovisko přezkumné komise, přičemž toto stanovisko má na rozhodování značný význam. Přezkumná komise je podle zákona sedmičlenná, z toho šest členů je jmenováno rektorem z profesorů, docentů nebo dalších odborníků a sedmý člen je rektorem jmenován z řad studentů veřejné vysoké školy. Z napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaný jmenoval sedm členů přezkumné komise, a to doc. JUDr. R. B., Ph.D. (předseda komise); doc. JUDr. P. L., Ph.D.; JUDr. R. F.; prof. JUDr. M. S., Ph.D.; doc. JUDr. PhDr. M. A., Ph.D., LL.M.; doc. JUDr. H. P., CSc. a JUDr. M. Ř. (student). Ze stanoviska přezkumné komise však vyplývá, že přezkumná komise byla pouze šestičlenná, neboť JUDr. R. F. není ve stanovisku jako člen vůbec uveden

a rovněž se neúčastnil ani jednoho ze dvou zasedání přezkumné komise a JUDr. M. Ř. se druhého zasedání přezkumné komise omluvil. S ohledem na to, že při rozhodování vycházel žalovaný výhradně ze závěrů stanoviska přezkumné komise, které však bylo vydáno komisí ve složení, které odporuje § 47c odst. 6 zákona o vysokých školách, bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě zásadního procesního pochybení, které jej činí nezákonným. V důsledku nesprávného přijetí stanoviska přezkumnou komisí tak nemělo být toto podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, navíc podkladem zásadním a téměř jediným. Žalobkyně proto již v důsledku této procesní vady navrhovala napadené rozhodnutí zrušit.

6. Uvedla dále, že v řízení o vyslovení neplatnosti součásti státní závěrečné zkoušky se plně uplatňují základní zásady činnosti správních orgánů, zejména pak zásada materiální pravdy, na základě níž rozhodnutí správních orgánů musejí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 Ads 44/2010-132, ze dne 30. 12. 2010, podle něhož je *„Zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu je pak třeba klást v rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt, zahajovaného z úřední povinnosti (ex officio), jako jedné ze základních forem správního trestání“*, a poukazovala na skutečnost, že řízení o vyslovení neplatnosti součásti státní závěrečné zkoušky je svou povahou fakticky sankčním řízením a uvedený rozsudek je přílehlavý i na daný případ. Žalovaný však v dané věci nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť se (i) vůbec nezabýval otázkou, zda se v případě diplomové práce K. Z. jedná o autorské dílo, a pokud ano, zda žalobkyně toto dílo užila neoprávněně; taktéž nehodnotil, (ii) zda žalobkyně splnila podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách a vnitřními předpisy vysoké školy pro konání státní zkoušky nebo její součásti; uvedla, že diplomová práce obsahovala množství jejího vlastního textu, vedoucí její diplomové práce k obhajobě doporučila a diplomovou práci obhájila na výbornou; (iii) zda se z její strany jednalo o soustavné nebo opakované jednání proti dobrým mravům nebo tímto jednáním byla podstatně narušena možnost získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu. Žalobkyně argumentovala i tím, že řádně vystudovala vysokou školu s průměrnými studijními výsledky ve standardní době pěti let; po absolvování studia začala pracovat jako asistentka soudce na Krajském soude v Praze, kde působí dosud, čímž nepochybně osvědčila, že během studia získala minimálně standardní znalosti a dovednosti.
7. Žalobkyně namítala nesprávné právní posouzení věci žalovaným podle § 47 odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách. Pokud se žalobkyně dopustila žalovaným vytýkaných pochybení, což popírá, rozhodně nejednala úmyslně a nesnažila se cíleně vydávat cizí dílo za své. Žalovaný zákonem požadovanou formu zavinění (úmysl) u žalobkyně pouze automaticky předpokládal, nikterak ji neprokázal. Žalobkyně neporušila hrubě právní předpisy z oblasti autorského práva tím, že by zcela převzala dílo jiného autora a toto dílo vydávala za své. Navíc řešení otázky, zda bylo zasaženo do autorského práva, vyžaduje podle žalobkyně odborné posouzení, k čemuž ale není oprávněn žalovaný. V tomto směru žalobkyně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky vydaného pod sp. zn. 30 Cdo 739/2007 a dovodila, že je nutné pro vyslovení závěru o zasažení do autorského práva zpracovat znalecký posudek. V tomto směru připomněla, že zejména v oblasti práva je míra podobnosti odborných textů vyšší, jelikož zde existují ustálené slovní obraty, používané fráze atp.
8. Rovněž tak namítala, že nedošlo k naplnění zákonem stanovené podmínky dle § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách v podobě zdánlivého splnění podmínek pro konání

státní zkoušky. O takový případ by se jednalo, pokud by byl vydán vysokoškolský diplom tomu, kdo vůbec nevykonal státní zkoušku předepsanou na závěr studia. Poukázala, že diplomovou práci obhájila se stupněm A – výborně, čímž prokázala komplexní znalost dané problematiky. Žalobkyně vynaložila při tvorbě diplomové práce značné úsilí v podobě konzultací a revizí spolu s vedoucí práce. Za nesplnění, či zdánlivé splnění diplomové práce by se tak dala označit situace, kdy student diplomovou práci nezpracuje vůbec a nechá si ji vytvořit „na zakázku“, anebo kdy převezme kompletně dílo jiného autora.

9. Současně žalobkyně popřela, že by se v dané věci z její strany jednalo o soustavné nebo opakované chování § 47 odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách. V daném směru poukazovala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 31. 10. 2019 sp. zn. 2 As 123/2019, v němž soud zdůraznil, že aby mohlo dojít k vyslovení neplatnosti součásti státní závěrečné zkoušky, musí se jednat o úmyslné jednání systematické povahy (tj. soustavné nebo opakované). Tedy alespoň dvakrát během studijního programu, nebo v případě soustavného jednání vyšší, cílenější a organizovanější formou opakování. Pochybení v podobě opomenutí správného odcitování některých zdrojů v diplomové práci nelze označit za soustavné a opakované jednání proti dobrým mravům. Navíc nelze rozsah pochybení žalobkyně označit za dostatečně významný k celku plnění všech studijních povinností, neboť žalobkyně v průběhu pětiletého studia získala v dobré víře hluboké a komplexní znalosti v oboru práva a právní vědy. Plnila své studijní povinnosti a studium absolvovala, aniž by za celou dobu studia musela opakovat některý z předmětů. Takto nabyté znalosti žalobkyni umožnily nejen obhájit diplomovou práci, ale i úspěšně složit všechny části státní závěrečné zkoušky, které navíc zvládla složit v krátkém časové rozpětí. Proto nelze pochybení žalobkyně označit za natolik významné, aby zpochybňovalo absolvované studium jako celek, navíc jako takové pochybení, které by jakkoli značilo narušení možnosti žalobkyně získat standardní znalosti a dovednosti absolventa magisterského studijního programu *Právo a právní věda*. Žalobkyně navíc takto získané znalosti a dovednosti zúročila, což když po ukončení vysokoškolského studia, úspěšně vykonává činnost asistentky soudkyně Krajského soudu v Praze.
10. Na svou obranu žalobkyně poukazovala na skutečnost, že Nejvyšší správní soud nedovodil naplnění zákonných znaků pro vyslovení neplatnosti státní závěrečné zkoušky ve smyslu § 47c odst. 2 písm. b), ani v případě flagrantního podvádění u státní závěrečné zkoušky, kdy si studentka nechala telefonicky napovídat správně odpovědi přímo v průběhu státní závěrečné zkoušky. Tím spíše pak není možné, aby se žalobkyně dopustila vytýkaného protiprávního jednání toliko opomenutím několika citací v diplomové práci.
11. Žalobkyně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí i z důvodu jeho nepřiměřenosti a neodůvodněného zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně, čímž odporuje zásadě proporcionality dle ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2007, č. j. 4 As 71/2006-83. Vyslovení neplatnosti vykonání státní zkoušky nebo její součásti znamená pro žalobkyni „likvidační zásah“, čímž se podobá trestnímu řízení a měla by být analogicky aplikována právní zásada *in dubio pro reo*. Navíc je ze zákonem stanovené doby 3 let, po níž již nelze neplatnost vyslovit, zřejmé, že s narůstajícím časovým odstupem slábne též veřejný zájem na uvedení stavu deklarovaného vysokoškolským diplomem do souladu se stavem skutečným. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 8. 4. 2021, tedy téměř 3 roky po úspěšné obhajobě diplomové práce, resp. po úspěšném ukončení studia. Je nutné současně dbát na práva nabytá v dobré víře, což žalovaným respektováno nebylo.

12. Dále žalobkyně vytkla žalovanému nedostatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dle § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách, tudíž jej označila za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního. Odůvodnění žalovaného nemůže obstát v intencích ústavně zaručeného práva dle čl. 36 odst. 1 Listiny ani dle ustálené rozhodovací praxe správních soudů. K tomu poukázala například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2012, č. j. 8 As 93/2011-91.
13. Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 30. 7. 2021 nejprve shrnul dosavadní průběh řízení. Ve vztahu k námitkám žalobkyně uvedl, že přezkumná komise byla jmenována v řádném složení sedmi členů. Člen komise JUDr. R. F. nebyl v důsledku administrativního pochybení přizván, a proto komise jednala v šesti členech. Z druhého zasedání se omluvil člen JUDr. M. Ř., avšak komise o závěru uvedeném ve stanovisku hlasovala jednomyslně pěti hlasy všech přítomných členů. Podle § 47c odst. 6 zákona o vysokých školách se přezkumná komise usnází nadpoloviční většinou všech svých členů, tudíž i pokud by sedmý člen hlasoval jinak, nemohlo by to mít vliv na výsledek hlasování, resp. na výsledné stanovisko přijaté přezkumnou komisí. Žalovaný se domnívá, že uvedené procesní pochybení nemůže být takového charakteru, aby mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
15. K námitce žalobkyně spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu žalovaný uvádí, že při posouzení věci vycházel z informací ze studijního informačního systému Univerzity Karlovy, z listinných důkazů tj. z textu diplomové práce žalobkyně, textu diplomové práce K. Z. *Kárná odpovědnost soudce v České republice*, výsledků kontrol na shodu textu ze systémů pro odhalování plagiátů mezi závěrečnými pracemi Theses a Turnitin, vyjádření žalobkyně a z důkazů navrhovanými žalobkyní, tj. přepisy e-mailové komunikace účastnice řízení s vedoucí diplomové práce doc. JUDr. A. M., Ph.D. a ze stanoviska přezkumné komise. Skutkový stav byl ve věci zjištěn dostatečně a je v souladu se spisovou dokumentací.
16. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou žalobkyně, podle níž nebyly naplněny zákonné předpoklady pro vyslovení neplatnosti součásti státní zkoušky. Diplomová práce žalobkyně je úmyslně vytvořeným plagiátem, o čemž svědčí rozsah nepřiznaně převzaté látky a způsob, jakým žalobkyně vydávala cizí autorský text za vlastní. Žalovaný dále poukazuje na závěry přezkumné komise, která dovodila, že žalobkyně při psaní své diplomové práce zcela jistě použila diplomovou práci K. Zetkové a jiných autorů, které neuvedla do seznamu zdrojů, tudíž lze o oprávněnosti užití (jak namítala žalobkyně) těchto děl mít značné pochybnosti. Žalobkyně si musela být současně vědoma, že pokud zpracuje svou práci způsobem, jakým jí pracovala, poruší tím právní předpisy a vnitřní předpisy univerzity a fakulty, a že výsledkem jejího úmyslného jednání bude vytvoření plagiátu a pro ten případ s tím musela být srozuměna. Žalobkyně tudíž nesplnila nebo splnila jen zdánlivě podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky nebo její součásti, když sice obhájila diplomovou práci, ovšem tato práce je z velké části plagiátem. Žalovaný se se žalobkyní shoduje v tom směru, že se nejednalo o soustavné ani opakované jednání. Žalovaný však má za to, že jednáním žalobkyně byla podstatně narušena možnost získat

standardní znalosti a dovednosti absolventa magisterského studijního programu *Právo a právní věda*. Proto se žalovaný v daném případě naplněním alternativní podmínky soustavnosti či opakovanosti jednání nezabýval.

17. Žalovaný konstatoval, že pokud žalobkyně zpracovala diplomovou práci vytýkaným způsobem, nelze její znalosti a dovednosti považovat za dostatečné, potřebné pro úspěšné absolvování daného studijního programu. Primárním cílem studijního programu *Právo a právní věda* je poskytovat v České republice komplexní vzdělání, které lze následně uplatnit jak v tradičních právnických povoláních soudce, státního zástupce, advokáta či notáře, tak i v řadě jiných oborů veřejné i soukromé sféry. Žalovaný dále uvedl, že absolvent daného oboru získává znalosti teorie práva a právních institutů, právních pravidel a principů všech základních právních oborů v kontextu evropského práva, v mezinárodním srovnání a v širších společenskovedních souvislostech. Mezi dovednosti absolventa se nepochybně řadí i schopnost samostatně vypracovat diplomovou práci, v této přinést vlastní myšlenky a vytvořit vlastní závěry. K tomuto ovšem v případě žalobkyně nedošlo. S ohledem na to se lze domnívat, že žalobkyně nezískala standardní znalosti a dovednosti absolventa magisterského studijního programu *Právo a právní věda*.
18. Žalovaný nesouhlasí s argumentací žalobkyně, která poukazovala na skutečnost, že pokud neshledal Nejvyšší správní soud naplnění zákonných předpokladů pro vyslovení neplatnosti závěrečné zkoušky ve smyslu § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách ani v situaci flagrantního podvádění u státní závěrečné zkoušky, kdy si studentka nechala telefonicky napovídat správné odpovědi přímo v průběhu závěrečné zkoušky, nemůže pak být za naplnění těchto zákonných předpokladů a důvodem pro vyslovení neplatnosti považováno opomenutí několika citací v diplomové práci. Podle žalovaného naopak nežádoucím jednáním žalobkyně při sepisování závěrečné práce jak svým rozsahem, tak závažností jednání byla Nejvyšším správním soudem akcentovaná *jistá*, resp. tolerovatelná míra překročena.
19. Žalovaný je názoru, že zákonné podmínky § 47c zákona o vysokých školách byly naplněny, v důsledku čehož byl žalovaný oprávněn zasáhnout do práv žalobkyně způsobem umožněným v § 47c zákona o vysokých školách. Má za to, že postupoval v souladu se správním řádem, zákonem o vysokých školách a vnitřními předpisy Univerzity Karlovy a že nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jak namítá žalobkyně. Žalovaný odmítá, že by aplikací tohoto ustanovení bylo zasaženo do samotné podstaty práva na vzdělání garantovaného Listinou základních práv a svobod.
20. Žalovaný navrhoval soudu zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

IV. Replika žalobkyně

21. Žalobkyně v replice ze dne 14. 9. 2021 uvedla, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že procesní pochybení v podobě nehlasování všech členů přezkumné komise, není takového charakteru, že by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Přestože přezkumná komise rozhodla jednomyslně, žalovaný nemůže předvídat, jakým způsobem by rozhodla v případě, že by byl „sedmý člen“ přezkumné komise zasedání přítomen.
22. Současně žalobkyně ve stručnosti opětovně zopakovala žalobní námitky.

23. Uvedla, že k naplnění zákonné podmínky „*úmyslného neoprávněného užití díla jiné osoby*“ nestačí pouhé konstatování, že „*lze o oprávněnosti užití těchto děl mít značné pochybnosti*“. Žalovaným musí být prokázáno na jisto, že žalobkyně takto činila úmyslně a neoprávněně. Žalobkyně v žádném případě nevydávala výstup práce někoho jiného za vlastní. Tomuto odpovídá i výsledek obhajoby diplomové práce, který svědčí o tom, že byla žalobkyně s danou problematikou náležitě obeznámena. Žalovaný při formulaci svého závěru nepřihlédl ke kontextu chování člena akademické obce, jak uvádí čl. 4 odst. 3 opatření rektora. Zejména nepřihlédl k tomu, že by se v případě žalobkyně jednalo o ojedinělé provinění a vůbec nezohlednil její úroveň znalostí a zkušeností s ohledem na absolvované studium. Zcela jistě rovněž nepostačí závěr žalovaného, že „*je prakticky vyloučeno, že jde o nevědomou chybu*“ a naopak tyto domněnky musí žalovaný s jistotou prokázat.

V.

Replika žalovaného

24. Žalovaný v replice ze dne 11. 10. 2021 uvedl, že zákon nestanoví žádné kvorum pro zasedání (jednání) přezkumné komise. A proto je dle žalovaného nutno vyjít podpůrně z obecného ustanovení § 134 odst. 2 správního řádu, které pro řízení před kolegiálním orgánem stanoví: „*Kolegiální orgán je způsobilý se usnášet, je-li přítomna nadpoloviční většina všech jeho členů; ...*“. Zákon o vysokých školách stanovuje kvorum pro přijetí usnesení přezkumné komise, a to tak, že „*Přezkumná komise se usnáší nadpoloviční většinou hlasů všech svých členů.*“ Z uvedených ustanovení je zřejmé, že není nutné, aby se zasedání (jednání) přezkumné komise účastnilo všech 7 členů. Oba výše uvedené požadavky stanovené právními předpisy byly dodrženy. Rozsah a způsob převzetí cizích děl, včetně použití sofistikovanějších metod plagiátorství, které spočívaly v přeformulování či změně slovosledu převzatého textu a měly zjevně za cíl „přelstít“ antiplagiátorské programy Theses a Turnitin, byly natolik zjevné a závažné, že ze skutkového a důkazního hlediska s praktickou jistotou vylučují opačný závěr. Za tohoto stavu si nelze představit, že by přítomnost dvou nepřítomných členů přezkumné komise mohla na zasedání přezkumné komise při poradě před hlasováním svým názorem nějak významněji ovlivnit názory těch členů přezkumné komise, kteří přijali stanovisko, a tedy ani závěr, že diplomová práce je plagiátem.
25. Žalovaný upozornil, že z § 11 odst. 2 autorského zákona vyplývá, že autor nemůže smlouvou udělit jiné osobě oprávnění k plagiátu svého vlastního autorského díla. V opačném případě by se jednalo o převedení práva osobovat si autorství na jinou osobu.
26. Dále uvádí, že rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 360/2015 a sp. zn. 30 Cdo 739/2007 na něž žalobkyně odkazuje, nejsou přílehlavé, neboť řešily skutkově odlišné případy. V projednávaném případě se nejednalo o texty uměleckých (literárních) děl jako v případech judikovaných, ale jednalo se o text diplomové práce v oboru práva. K posouzení takového díla jsou odborně způsobilí členové přezkumné komise.
27. Vyjma naplnění zákonného znaku „*podstatného narušení možnosti získat standardní znalosti a dovednosti absolventa*“ je podle žalovaného naplněn i znak „*soustavnosti*“, neboť se jednání žalobkyně vyznačovalo mnohostí dílčích aktů (dílčích neoprávněných opsání cizích děl), které byly vedeny jednotným záměrem a trvaly po delší dobu.
28. Replika žalovaného byla dále doplněna dne 2. 11. 2021, kdy žalovaný zaslal jako důkaz vyjádření K. Z. ze dne 20. 10. 2021, potvrzující skutečnost, že žalobkyně neměla ke svému

(protiprávnímu) jednání autorský souhlas K. Z. ohledně převzetí rozsáhlé pasáže z její diplomové práce.

V.

Obsah správního spisu

29. Dne 12. 10. 2020 obdržel žalovaný podnět J. H. k zahájení řízení o vyslovení neplatnosti vykonání státní závěrečné zkoušky ve smyslu § 47c zákona o vysokých školách, a to s ohledem na skutečnost, že podatel narazil v rámci své studijní činnosti na diplomovou práci žalobkyně, která je podle podatele pravděpodobně plagiátem ve vztahu k diplomové práci Mgr. K. Z.
30. Dne 5. 11. 2020 jmenoval žalovaný podle § 47c odst. 6 zákona o vysokých školách přezkumnou komisi v řízení o vyslovení neplatnosti vykonání části státní závěrečné zkoušky, obhajoby diplomové práce *Právní postavení soudce v České republice - kárná odpovědnost* žalobkyně, konané dne 28. 5. 2018, a to doc. JUDr. R. B., Ph.D. (předseda komise); doc. JUDr. P. L., Ph.D.; JUDr. R. F.; prof. JUDr. M. S., Ph.D.; doc. JUDr. PhDr. M. A., Ph.D., LL.M.; doc. JUDr. H. P., CSc. a JUDr. M. Ř. (student).
31. Dne 9. 11. 2020 bylo žalobkyni s odkazem na § 47c zákona o vysokých školách oznámeno zahájení správního řízení o vyslovení neplatnosti vykonání součásti státní zkoušky. V oznámení je uvedeno, že se žalovaný zabýval podnětem obsahujícím oznámení o podezření z plagiátorství diplomové práce a po prošetření podnětu se žalovaný rozhodl zahájit řízení o vyslovení neplatnosti vykonání součásti státní zkoušky podle § 47c zákona o vysokých školách. Uvedené rozhodnutí si žalobkyně převzala prostřednictvím svého zástupce dne 11. 11. 2020.
32. Součástí spisu je diplomová práce žalobkyně, diplomová práce K. Z., Stanovisko přezkumné komise v řízení o vyslovení neplatnosti vykonání části závěrečné zkoušky ze dne 1. 3. 2021 předložené dle § 47c odst. 1 zákona o vysokých školách, v rámci něhož komise po podrobném porovnání konstatovala, že bylo prokázáno, že diplomová práce žalobkyně „Právní postavení soudce v České republice – kárná odpovědnost“ je plagiátem. Přílohou tohoto stanoviska je průběh jednání přezkumné komise v řízení o vyslovení neplatnosti vykonání části státní závěrečné zkoušky ze dne 8. 3. 2021, z něhož se podává, že výše uvedené stanovisko bylo přijato v poměru hlasování, kdy 5 členů bylo pro vyslovení neplatnosti části státní závěrečné zkoušky, proti nebyl nikdo a nikdo se ani hlasování nezdržel.
33. Dne 7. 4. 2021 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.

VI.

Posouzení žaloby

34. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
35. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili. Soud si je vědom toho, že žalobkyně požadovala v žalobě provést k důkazu listiny, které do spisu doložila. Pokud by měl soud ve věci provádět dokazování, pak by byl povinen nařídit ústní jednání, byť by účastníci s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání souhlasili, a listiny k důkazu na nařízeném jednání přecházely. Soud postupoval dle

rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 – 48, jehož právní věta zní: „[n]avrhně-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.“; soud tedy v případě, kdy účastníci souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení ústního jednání, nemá automaticky, i když účastníci navrhnou provedení důkazů v podáních, dovozovat jejich vůli ke konání ústního jednání, ale pokud soud nehodlá vyhovět návrhům účastníka na provedení důkazů pak: „... v rozhodnutí meritorním je povinen vysvětlit a odůvodnit, proč důkazním návrhům nevyhověl.“. V nyní posuzovaném případě žalobkyně navrhla v žalobě provést k důkazu listiny, které jsou součástí spisového materiálu a jejichž věrohodnost nespороvala, těmito však soud ve správním soudnictví zásadně dokazování neprovádí, neboť z nich při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází (rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS). Taktéž žalobkyně navrhla provést důkaz listinami, jimiž byla jmenována do funkce asistentky soudců krajského soudu ze dne 31. 8. 2018 a ze dne 23. 10. 2018, jimiž prokazovala, že znalosti získané studiem na vysoké škole následně zúročila ve své pracovní činnosti; soud ani tyto listiny k důkazu nepotřeboval provést, jelikož se mýlí s předmětem řízení, když pro právní posouzení věci bylo rozhodné, zdali žalobkyně svým jednáním během studia na vysoké škole naplnila skutkovou podstatu § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách, tj. zdali vytýkaným plagiátorstvím diplomové práce došlo k podstatnému narušení možnosti žalobkyně získat standardní znalosti a dovednosti absolventa studijního program (právo). Taktéž žalovaný soud předložil listinu k prokázání svého tvrzení, že K. Z. neudělila žalobkyni (autorský) souhlas k převzetí textu své diplomové práce, což doložil písemným vyjádřením K. Z. ze dne 20. 10. 2021. Soud tuto listinu rovněž k zjištění skutkového stavu neprovedl, jelikož ve věci nebylo sporným, že žalobkyně si od K. Z. žádný souhlas k převzetí textu diplomové práce nevyžadovala; nad to vyjádření K. Z. bylo vypracováno až šest měsíců poté, co žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí. Soud jen připomíná, že je povinen v řízení postupovat dle § 75 s. ř. s. a rozhodovat toliko na základě skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů. Soud tedy v řízení pro nadbytečnost nevyhověl návrhům účastníků na provedení dokazování, proto je ve věci oprávněn rozhodnout bez nařízení jednání v souladu s návrhem účastníků.

36. Žaloba je nedůvodná.

37. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

38. Podle § 47c odst. 1 zákona o vysokých školách „V řízení o vyslovení neplatnosti vykonání státní závěrečné zkoušky nebo její součásti, státní rigorózní zkoušky nebo její součásti, státní doktorské zkoušky nebo obhajoby disertační práce rozhoduje rektor veřejné vysoké školy, na níž se daná státní zkouška nebo obhajoba disertační práce konala.“

39. Podle § 47c odst. 2 zákona o vysokých školách „Rektor vysloví rozhodnutím neplatnost vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce, pokud osoba, o jejíž státní zkoušku nebo její součást nebo obhajobu disertační práce jde,

a) v důsledku úmyslného trestného činu nesplnila podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce, nebo

b) v důsledku úmyslného neoprávněného užití díla jiné osoby hrubě porušujícího právní předpisy upravující ochranu duševního vlastnictví³² nebo jiného úmyslného jednání proti dobrým mravům, neuvedeného v písmenu a), nesplnila nebo splnila jen zdánlivě podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce, šlo-li o soustavné nebo opakované jednání proti dobrým mravům nebo byla-li jím podstatně narušena možnost získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu.

40. Podle § 47c odst. 4 zákona o vysokých školách „Řízení o vyslovení neplatnosti se zahajuje z moci úřední; zahájeno může být rektorem

a) nejpozději do 3 let ode dne nabytí právní moci rozsudku, kterým byla uvedená osoba odsouzena pro úmyslný trestný čin, jde-li o případ uvedený v odstavci 2 písm. a), nebo

b) nejpozději do 3 let ode dne vykonání nebo zdánlivého vykonání státní zkoušky nebo její poslední součásti nebo obhajoby disertační práce, jde-li o případ uvedený v odstavci 2 písm. b).“

41. Podle § 47c odst. 6 zákona o vysokých školách „Součástí podkladů pro rozhodnutí v řízení o vyslovení neplatnosti je stanovisko přezkumné komise. Přezkumná komise má 7 členů, z toho 6 členů jmenovaných rektorem z profesorů, docentů nebo dalších odborníků; sedmý člen komise je rektorem jmenován z řad studentů veřejné vysoké školy. Podrobnosti o složení přezkumné komise stanoví vnitřní předpis veřejné vysoké školy. Přezkumná komise se usnází nadpoloviční většinou hlasů všech svých členů.“

42. Předně soud konstatuje, že žalobkyně sporovanou obhajobu diplomové práce, jakožto součást státní zkoušky, vykonala dne 28. 5. 2018 a řízení o vyslovení neplatnosti jejího vykonání bylo zahájeno oznámením o zahájení správního řízení ze dne 9. 11. 2020, č. j. UKRUK/431243/2020, jež bylo doručeno právnímu zástupci žalobkyně dne 11. 11. 2020. K zahájení správního řízení tedy došlo přede dnem 28. 5. 2021, tj. před uplynutím zákonem stanovené tří leté lhůty dle § 47c odst. 4 písm. b) zákona o vysokých školách.

43. V dané věci nebylo mezi účastníky sporu o tom, že žalobkyně byla řádnou studentkou magisterského studijního programu Právo a právní věda, studijního oboru Právo, uskutečňovaného v prezenční formě studia na právnické fakultě Univerzity Karlovy, a že studia úspěšně dokončila. Součástí její státní závěrečné zkoušky dne 28. 5. 2018 byla i obhajoba diplomové práce *Právní postavení soudce v České republice – kárná odpovědnost*. Naopak sporným v dané věci bylo posouzení, zdali žalobkyně diplomovou práci vypracovala jakožto plagiát, a zdali vypracování plagiátu způsobilo podstatné narušení jejich možností získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu dle § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách.

44. Žalobkyně v žalobě nejprve žalovanému vytkla, že Stanovisko přezkumné komise v řízení o vyslovení neplatnosti vykonání části závěrečné zkoušky ze dne 1. 3. 2021, které mělo na rozhodnutí ve věci zásadní vliv, bylo přijato nesprávně obsazenou přezkumnou komisí. Soud zjistil, že do přezkumné komise bylo v souladu s § 47c odst. 6 zákona o vysokých školách jmenováno sedm členů [ve správním spise jsou založeny jmenovací dekrety pro doc. JUDr. R. B., Ph.D. (předsedu komise); doc. JUDr. P. L., Ph.D.; JUDr. R. F.; prof. JUDr. M. S.,

Ph.D.; doc. JUDr. PhDr. M. A., Ph.D., LL.M.; doc. JUDr. H. P., CSc. a JUDr. M. Ř. (student)]. Přičemž na zasedání přezkumné komise dne 1. 3. 2021 bylo přítomno a hlasovalo pět z pěti přítomných členů komise. Žalovaný připustil, že na tomto zasedání chyběli dva členové komise, kdy jeden nebyl řádně předvolán a druhý se z jednání omluvil. Dle citovaného zákonného ustanovení je přezkumná komise schopná usnášení v případě nadpoloviční většiny hlasů všech svých členů (§ 47c odst. 6 zákona o vysokých školách); touto nadpoloviční většinou je v případě zákonem stanovené kvóty sedmi členů alespoň čtyři přítomní členové komise. Přitom pět přítomných členů přezkumné komise jednomyslně přijalo závěr o plagiátu diplomové práce žalobkyně a taktéž o tom, že na straně žalobkyně tímto jednáním došlo k podstatnému narušení možnosti získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu. Soud tedy shrnuje, že bytí nebyly dva členové komise zasedání přítomni (z toho jeden v důsledku pochybení správního orgánu, jenž jej opominul předvolat), přesto byla přezkumná komise usnášení schopná, tudíž soud vyhodnotil administrativní pochybení spočívající v nepředvolání jednoho z členů komise na zasedání jako zcela bagatelní procesní pochybení, jež nedosáhlo takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože v jeho důsledku nebylo do právní sféry žalobkyně negativním způsobem definitivně zasaženo, když rozhodnutí bylo přijato většinou pěti ze sedmi členů komise.

45. Další a zásadní žalobní námitkou byla námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci žalovaným, který se pak měl promítnout do nesprávného právního posouzení naplnění zákonných podmínek § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách. Žalobkyně totiž jednak sporovala, že by její diplomová práce byla plagiátem, a taktéž že by (v případě, kdy by soud dospěl k názoru, že diplomová práce vykazuje znaky plagiátu) tímto mělo dojít k podstatnému narušení jejích možností získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu dle § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách.
46. Soud upozorňuje, že novelizací provedenou zákonem č. 137/2016 Sb., bylo s účinností ode dne 1. 9. 2019 do zákona o vysokých školách doplněno ustanovení § 47c, jímž byla nově dána vysokým školám možnost deklarovat, a to zpětně, avšak toliko v průběhu zákonem stanovené lhůty, neplatnost státní zkoušky, její součásti či obhajoby disertační práce. Důvodová zpráva k této novele zákona uvádí k nově zakotvené možnosti pouze následující: „[Z]ákon vymezuje skutkové okolnosti, za nichž lze takové rozhodnutí vydat, když z důvodu ochrany dobré víry a závažného zásahu do právního postavení musí jít o nesplnění podmínek či předpokladů pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky v důsledku úmyslného trestného činu nebo úmyslného jednání dotyčné osoby proti dobrým mravům (soustavného a opakovaného nebo byla-li jím podstatně narušena možnost získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu).“
47. Soud při posouzení dané věci vycházel i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2019, č. j. 2 As 123/2019-37, publikovaném pod 3954/2020 NSS, kde Nejvyšší správní soud v bodě [11] konstatoval, že: „... [z]ejména pak z definice skutkových podstat uvedených v § 47c odst. 2 zákona o vysokých školách je patrné, že vyslovení neplatnosti vykonání státní zkoušky, nebo její součásti, nebo obhajoby disertační práce připadá v úvahu jen u relativně malé množiny všech „nemravných“ jednání, jež si lze u studentů vysokých škol v souvislosti s plněním jejich studijních povinností představit a jež se v praxi podle obecných lidských zkušeností dějí. Zákonodárce ustanovení § 47c odst. 2 zákona o vysokých školách koncipoval s představou – nutno poznamenat, že realistickou a reflektující skutečný život –, že při studiu se zkrátka nepoctivostí spojené s plněním studijních povinností (opisování, napovídání, využívání tabáku a jiných podobných

nepřípustných triků) v jisté míře dějí, třebaže to je nežádoucí. Pokud nepřekročí jistou míru, nemají být důvodem následného zneplatnění vykonání státní zkoušky, nebo její součástí, nebo obhajoby disertační práce. Zákonodárce zde vychází z myšlenky, že zpětný zásah do výsledků studia má nastat jen tehdy (ponecháme-li stranou jednání úmyslně trestné), šlo-li o úmyslné jednání proti dobrým mravům systematické povahy (soustavné nebo opakované) nebo o jednání, které by znamenalo, že příslušné úrovni vysokoškolského vzdělání by dosáhl po formální stránce i někdo, kdo ve skutečnosti obsah tohoto vzdělání a kvalifikaci s tím spojenou do sebe v podstatné míře nevstřebal – slovy zákona byla u dotyčného „podstatně narušena možnost získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu“. Zákonodárce v daném případě nastavil zcela srozumitelně hranici mezi situacemi, kdy má mít přednost ochrana již nabytých práv (byť nabytých nikoli v dobré víře), a situacemi, kdy je nutno kvůli ochraně veřejného pořádku nebo věrohodnosti státem regulované odborné kvalifikace práva nabytá ve zlé víře zpětně anulovat.“ Soud konstatuje, že v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud sice řešil skutkově odlišný případ účastnice, jíž byla vyslovena neplatnost vykonání státní závěrečné zkoušky z důvodu soustavného úmyslného jednání proti dobrým mravům, neboť vykonala stání závěrečnou zkoušku napovídáním přes telefon; nicméně obecné právní závěry a výklady skutkových podstat § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách Nejvyšším správním soudem lze vztáhnout i na nyní posuzovanou věc.

48. Soud se nejprve zaměřil na výtku žalobkyně, že její diplomovou práci nelze vůbec hodnotit jako plagiát. Žalobkyně na podporu uvedeného argumentovala tím, že ve věci nebylo žalovaným zjištěno porušení autorských práv K. Z. žalobkyní, když není jisté, zda diplomová práce K. Z. je autorským dílem. Tuto námitku má soud za ryze účelovou, jelikož diplomová práce zajisté spadá pod právní pojem autorské dílo, neboť tímto je každé dílo literární (vědecké, umělecké), které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě (dle § 2 odst. 1 autorského zákona). Žalovaný se přitom na stranách 11 až 12 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zabýval výkladem pojmu *plagiát* ve světle autorského zákona, kdy dospěl k závěru, že autorský zákon tento pojem nedefinuje, a proto ve světle dalších právních předpisů, zejména z opatření rektora č. 13/2020 přistoupil k jeho výkladu. Uzavřel pak, že *plagiátorstvím* se rozumí vydávání výstupů práce někoho jiného za vlastní počín (dle čl. 3 odst. 1 opatření rektora č. 12/2020), na což se při posouzení diplomové práce žalobkyně správně zaměřil, tj. zkoumal, zdali a do jaké míry je zde shoda v porovnávaných textech dotčených diplomových prací, a to bez řádně označených citací, bez označení zdroje. Tedy žalobkyní namítaná otázka (míry) porušení autorských práv K. Z. nebyla pro právní posouzení dané věci relevantní v tom smyslu, aby se žalovaný musel vypořádávat s povahou díla K. Z. ani zjišťovat existenci jejího souhlasu se sdílením obsahu její diplomové práce ve smyslu autorského zákona. Taktéž požadavek žalobkyně na vypracování znaleckého posudku za účelem zjištění (míry) zasažení žalobkyně do autorského práva K. Z. se míjí s předmětem tohoto řízení; tudíž odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 739/2007, kde byl dán podrobný výklad pojmu autorské právo a z něj plynoucích oprávnění není na danou věc přílehlavý.
49. Soud tedy zdůrazňuje, že klíčovým pro posouzení dané věci bylo postavit najisto, zdali diplomová práce žalobkyně byla plagiátem. Přičemž žalovaný se právě touto problematikou, tj. jaké pasáže a v jakém rozsahu, byly žalobkyní do její diplomové práce opsány z jiných zdrojů bez jejich náležité citace, podrobně v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval, a to zejména na stranách 7 až 11. Zde se žalovaný zcela ztotožnil se závěry přezkumné komise v jejím stanovisku ze dne 1. 3. 2021. Shora citované ustanovení zákona o

vysokých školách přitom výslovně počítá s tím, že žalovaný bude v řízení o vyslovení neplatnosti diplomové práce ze stanoviska přezkumné komise vycházet. Nicméně zákon nestanoví povinnost žalovaného závěry přijaté ve stanovisku zcela převzít, tudíž žalovaný se může od závěru přezkumné komise odchýlit, což se ale nyní nestalo.

50. Soud v této souvislosti upozorňuje, že žalovaný, resp. přezkumná komise, zjistil, že diplomová práce žalobkyně je z velmi významné části plagiátem, a to zejména s ohledem na obsah diplomové práce K. Z. absolventky Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, která přitom nebyla uvedena v seznamu použitých zdrojů, ani v textu či poznámce pod čarou posuzované diplomové práce. Navíc ale bylo zjištěno, že žalobkyně v diplomové práci doslovně převzala či pouze formálně reformulovala pasáže z dalších zdrojů např. článek Kosař David a Tereza Papšková s názvem „Přinesla „Pospíšilova“ reforma kárného řízení skutečně zpřísnění kárného postihu českých soudců?“. Časopis pro právní vědu a praxi [Online]. 2017, č.2, s.219-241. Dostupné z: <https://journals.muni.cz/cpvp/article/view/6762>, aniž by byl zdroj citován. A dále článek Šrámek Dušan, „Kárných řízení se soudci by mohlo být víc, předpokládá to větší aktivitu žalobců“. Dostupný z: <https://www.ceska-justice.cz/2015/06karnych-řízení-se-soudci-by-mohlo-byt-víc/>, kdy tento text sice nebyl žalobkyní převzat doslova, některé věty jsou vynechány, jiné reformulovány, ale je zřejmé, že článek byl zřejmou inspirací pro její diplomovou práci. Nejednalo se tudíž o jediný nezákonně plagiovaný zdroj v diplomové práci žalobkyně, nýbrž tato byla *de facto* kompilátem různých děl, aniž však na ně v textu práce žalobkyně řádně odkázala.
51. Žalobkyně v žalobě sice namítala, že její diplomová práce obsahovala množství jejích vlastních myšlenek, tato námitka však zůstala v ryze obecné rovině, žalobkyně neuvedla, jaké své konkrétní myšlenky vtělila do své diplomové práce, přičemž veškeré podklady ve správním spise (zejména stanovisko přezkumné komise) prokazují opak tvrzení žalobkyně, a to že velké množství textu diplomové práce žalobkyně je plagiátem.
52. Žalobkyně svou obranu vystavěla na tvrzení, že se z její strany nejednalo o opisování či o pouhé přeformulování cizích originálních textů, poukazovala na to, že určitá vyjadřovací podobnost je zejména v právní praxi běžným jevem (ustálené fráze či latinské pojmy). Soud však s touto zjednodušující argumentací nesouhlasí a naopak odkazuje na stranách 7 až 11 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí podrobný rozbor jak formální struktury diplomové práce žalobkyně, tak na její obsahové náležitosti, kdy byly komisí zjištěny skutečně zásadní a zcela konkrétní okolnosti svědčící pro závěr, že se žalobkyně v diplomové práci dopustila ve vysokém měřítku plagiátorství. O tomto vypovídají četné doslovně převzaté pasáže z diplomové práce K. Z., další pasáže již žalobkyně sice jen formálně upravila, reformulovala atp., nicméně jedná se o obsahově totožnou práci s porovnávanou prací. Povážlivé bylo již samo zjištění, že obě diplomové práce mají prakticky stejnou (formální) strukturu, z významné části stejný (materiálně) úvod a zcela obsahově totožný závěr, taktéž si žalobkyně vybrala pro svou práci stejné právní kauzy (judikáty) jako K. Z. Alarmujícím je dle soudu skutečnost, že žalobkyně bez dalšího převzala i konkrétní a tím pádem i jedinečné myšlenkové pochody z diplomové práce K. Z., jimiž tato analyzovala jednotlivé zjištěné údaje, což se zejména odrazilo v závěrečném shrnutí diplomové práce. Nad to soud připomíná, že diplomová práce K. Z. nebyla jediným plagiovaným zdrojem použitým žalobkyní v její diplomové práci.
53. Soud s ohledem na shora uvedené sdílí názor žalovaného, že žalobkyně se plagiátorství v diplomové práci dopustila úmyslně, jelikož zjištěný značný rozsah shodného a pro téma

práce podstatného plagiovaného textu (na něž nebyl učiněn žádný zdrojový odkaz), rozhodně nelze posoudit jako nahodilou událost. O tom, že se nejednalo o ojedinělé a nevědomé jednání svědčí nejen skutečnost, že některé přebrané pasáže žalobkyně reformulovala ať již přehozením slovosledu, změnou slova „smysl“ za „cílem“, „předmětné“ za „vytýkané“ za současného zachování podstatného smyslu opisovaného textu, nýbrž i to, že žalobkyně ve své práci vykazovala i totožné chybové údaje, když např. neúplně (shodně s K. Z.) ocitovala spisovou značku rozhodnutí kárného senátu NSS ze dne 11. června 2015, sp. zn. KSS 7/2014, správná spisová značka zněla sp. zn. 16 Kss 7/2014). Žalovaný v této souvislosti správně poukázal na písemné čestné prohlášení žalobkyně v úvodu diplomové práce, kde svým podpisem stvrdila samostatné vypracování diplomové práce s náležitě ocitovanými zdroji, tudíž žalobkyně si musela být dobře vědoma toho, že pokud diplomovou práci tímto způsobem nezpracuje, dopouští se vážného pochybení.

54. K námitkám žalobkyně, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neuvedl, zdali žalobkyně splnila předpoklady pro konání státní závěrečné zkoušky, soud konstatuje, že se opět jedná o skutečnosti, které s předmětem řízení nesouvisí, tudíž žalovaný nebyl povinen se s nimi v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádávat. Kdyby žalobkyně nesplnila podmínky či předpoklady pro konání státní zkoušky, zajisté by k ní ani nebyla připuštěna. V dané věci nebylo sporu o tom, že žalobkyně diplomovou práci vyhotovila v souladu s formálními pravidly žalovaného, tj. ve stanoveném rozsahu a v zadaném termínu ji odevzdala.
55. Rovněž tak soud nevěšel na výtky žalobkyně, že žalovaný nesprávně neposuzoval, zdali se v případě žalobkyně jednalo o soustavné či opakované jednání proti dobrým mravům. Žalovaný totiž žalobkyni kladl za vinu nikoli soustavné nebo opakované jednání proti dobrým mravům, nýbrž to, že jejím plagiátorstvím došlo k podstatnému narušení možnosti získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu z její strany. Žalobkyně žalovanému vytýkala, že nepřihlédl k jejímu úspěšnému pětiletému studiu na škole s výborným prospěchem a obhajobě diplomové práce. Soud s námitkou žalobkyně nesouhlasí, jelikož žalovaný vzal v potaz i studijní výsledky žalobkyně v průběhu doby jejího studia, které však na rozdíl od žalobkyně hodnotil jako podprůměrné, když její celkový studijní průměr činil 2,7; žalovaný nesporel, že žalobkyně diplomovou práci obhájila, avšak zdůraznil, že s ohledem na rozsah nepřiznaně převzaté látky a způsob jakým jej žalobkyně vydávala za vlastní, vyhodnotil za natolik závažný ukazatel neschopnosti žalobkyně samostatně písemnou formou vypracovat diplomovou práci, přinést vlastní myšlenky a vytvořit si vlastní závěry, jenž pak v tomto případě svědčí o nezískání standardních znalostí a dovedností absolventa magisterského studijního programu ze strany žalobkyně (viz strany 16 – 18 žalobou napadeného rozhodnutí). Žalovaný tak řádně a logicky odůvodnil svůj názor, že žalobkyně vytýkaným jednáním porušila právní předpisy upravující ochranu duševního vlastnictví plagiátorstvím diplomové práce nikoli průměrným, nýbrž právě velmi závažným způsobem. Žalovaný dle názoru soudu postupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2019, č. j. 2 As 123/2019-37, publikovaném pod 3954/2020 NSS, kde v bodě [14] definoval: „*Skutkové podstaty, kterých se lze podle § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách dopustit, jsou tři. Všem je jako vstupní nezbytná podmínka společné, že musí jít o „úmyslné jednání proti dobrým mravům“; jedním z příkladů takového jednání, zákonodárcem výslovně zmíněným zřejmě proto, že se v praxi může objevovat vcelku často, je „úmyslné neoprávněné užití díla jiné osoby hrubě porušující právní předpisy upravující ochranu duševního vlastnictví“.* Z příkladu výslovně zmíněného zákonodárcem lze usuzovat, jaká má být typová závažnost úmyslného jednání proti

dobrým mravům i v jiných případech, jež nejsou jako příklady výslovně zmíněny. Musí jít o úmyslné neoprávněné užití díla jiné osoby porušující právní předpisy upravující ochranu duševního vlastnictví „hrubě“, tedy velmi závažně, nikoli jen běžně či průměrně. Typově se musí jednat o takové užití díla jiné osoby, které je neoprávněně využívá ve významném rozsahu a ze zavrženíhodných důvodů (typicky kvůli získání neoprávněné výhody v podobě splnění studijní povinnosti bez patřičného vynaložení vlastního úsilí a prokázání dostatku vlastních znalostí, schopností či dovedností). Tento účel je vyjádřen – obecně, nejen ve vztahu k využití cizího díla – další podmínkou definující zákonem stanovený nutný následek, a sice že osoba, jež se uvedeného jednání dopustila, „nesplnila nebo splnila jen zdánlivě podmínky nebo předpoklady [...] pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce.“ Soud opakuje, že žalovaný měl daný případ žalobkyně za natolik hrubé porušení právních předpisů úmyslným neoprávněným užitím diplomové práce K. Z., jelikož výsledný podíl žalobkyně na diplomové práci byl minimální, čímž získala neoprávněné výhody v podobě splnění studijních povinností bez patřičného vynaložení vlastního úsilí a prokázání dostatku vlastních znalostí, dovedností a schopností. Na tomto místě soud považuje za potřebné odkázat i na stanovisko přezkumné komise, která v části třetí diplomové práce žalobkyně odhalila, že zkratku „NS“ z diplomové práce K. Z. žalobkyně nesprávně rozepsala na „Nejvyšší správní soud“, ačkoliv se jedná o Nejvyšší soud, což pak následně v textu diplomové práce žalobkyně přestává dávat smysl (viz strana 5 – 6 stanoviska přezkumné komise). Soud neopomněl, že žalobkyně diplomovou práci konzultovala s vedoucí diplomové práce, posudek oponenta byl kladný a že diplomovou práci obhájila, nicméně ve světle shora uvedeného drobné zásahy vedoucí diplomové práce do diplomové práce žalobkyně, kladný posudek od oponenta nemůže ničeho změnit na závěru, že diplomová práce žalobkyně je ve významném rozsahu plagiátem; když jak přezkumná komise, tak žalovaný připustili, že ne zcela všechny pasáže diplomové práce byly žalobkyní opsány a i v těch opsaných pasážích byly provedeny určité „kosmetické“ úpravy – změna slovosledu, nahrazení určitých slov synonymy atp. Co se týče samotné ústní části – obhajoby diplomové práce, tato je bezesporu jakousi nadstavbou, ke které lze přistoupit až poté, co je schváleno předložení písemné diplomové práce zkušební komisi státních zkoušek. Podstatou diplomové práce je, aby v ní student prokázal schopnost samostatně shromáždit podklady k zadanému tématu, tyto následně písemnou formou zpracovat a nakonec je náležitě, kreativně, odborně a logicky analyzovat, což právě žalobkyně v dané věci neučinila. Tyto závěry rovněž odpovídají i rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 123/2019, který uvedl, že tam posuzované jednání (ve kterém nebyl po zásahu správních soudů zneplatněn udělený titul) se „liší například od situace, kdy by čistě cizí myšlenky (například právníký text sepsaný jinou osobou) vydávala za své, aniž by k tomu přistoupila jí samou „přidaná hodnota“ intelektuálního výkonu, byť z pohledu splnění podmínek zkoušky nedostačujícího.“

56. Žalobkyně s odkazem na shora zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu akcentovala, že jí vytýkané jednání spočívající v pouhém opomenutí citací zdrojů v diplomové práci nelze vyložit jako porušení dle § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách, když ani napovídání během státních zkoušek Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku nevyhodnotil za porušení daného zákonného ustanovení. Předně žalobkyně v námitce zcela bagatelizuje závažnost plagiátorství, jehož se dopustila jako pouhé opomenutí citací. Soud zdůrazňuje, že podmínkou pro aplikaci § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách je, že byla *podstatně narušena možnost získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu*. Soud souhlasí s žalovaným, že mezi

dovednosti absolventa se řadí i schopnost samostatně vypracovat diplomovou práci, v této přinést vlastní myšlenky a vytvořit vlastní závěry. Spočívalo-li by jednání žalobkyně pouze v opomenutí uvedení citací, nejednalo by se dle soudu o tak závažnou vadu diplomové práce, která by zpochybnila soudem zdůrazněnou dovednost vyhotovit vlastní odborný text. Jak již bylo uvedeno výše, míra, ve které žalobkyně „opsala“ diplomovou práci K. Z., byla takového rozsahu, že není možné dospět k závěru, že žalobkyně nějaké vlastní myšlenky a závěry do své diplomové práce vložila. Soud opakuje, že Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku řešil skutkově odlišný případ účastnice, jíž byla vyslovena neplatnost vykonání státní závěrečné zkoušky z důvodu naplnění jiné skutkové podstaty, a to *soustavného* úmyslného jednání proti dobrým mravům a nikoli tak jako v nyní posuzované věci v důsledku úmyslného jednání žalobkyně proti dobrým mravům, jímž *byla podstatně narušena možnost získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu* ze strany žalobkyně. Výtka žalobkyně je tedy nedůvodná.

57. Soud neposoudil důvodnou ani v obecné rovině uplatněnou námitku žalobkyně týkající se nepřiměřenosti a neodůvodněnosti zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do veřejných subjektivních práv žalobkyně, neboť žalobou napadené rozhodnutí pro žalobkyni znamená likvidační zásah. Soud konstatuje, že žalovaný v dané věci postupoval v souladu s § 2 odst. 3 správního řádu, kdy soud nezjistil, že by žalovaný nešetřil či nezákonně zasahoval do práv nabytých žalobkyní v dobré víře. Žalovaný v přezkoumávaném řízení obdržel podnět od třetí osoby s oznámením o plagiátorství žalobkyně v diplomové práci, tento podnět byl žalovaný povinen náležitě prošetřit, na což využil specializovaný odborný orgán – přezkumnou komisi, při rozhodnutí ve věci pak vycházel ze závěrů stanoviska přezkumné komise. Uvedený postup zcela odpovídá § 46c a násl. zákona o vysokých školách. Soud rozumí tomu, že žalobou napadené rozhodnutí je pro žalobkyni velmi tíživé a negativně zasáhne do jejího pracovního života, jedná se však o zákonem předvídaný (vyžadovaný) následek předchozího protiprávního jednání žalobkyně, v čemž soud nespatřuje žádné porušení základních zásad správního natož trestního řízení. Soud se nebude zabývat toliko strohým uvedením spisové značky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 4 As 71/2006, aniž by žalobkyně tento odkaz jakkoliv blíže specifikovala; soud totiž není oprávněn si za žalobkyni domýšlet, co měla v úmyslu odkazem na soudní rozhodnutí soudu sdělit, když se v něm Nejvyšší správní soud navíc zabýval zcela odlišnou problematikou žádosti o udělení státního občanství. Co se týče poukazu žalobkyně na doručení žalobou napadeného rozhodnutí téměř tři roky po úspěšné obhajobě diplomové práce, soud jednak odkazuje na zákonné zahájení správního řízení ve lhůtě stanovené dle § 47c odst. 4 zákona o vysokých školách; a navíc soud konstatuje, že v dané věci bylo i žalobou napadené rozhodnutí vydáno do tří let od obhajoby diplomové práce žalobkyně. Umožňuje-li zákon zahájit řízení do tří let od zdánlivého vykonání obhajoby diplomové práce, nemůže pak být *prima facie* nezákonné, když je i ve stejné lhůtě vydáno rozhodnutí.

58. Závěrem soud konstatuje, že nemá za důvodné námitky žalobkyně uplatněné toliko v obecné rovině a týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně konkrétně netvrdila, jakého pochybení či procesních vad se měl žalovaný dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a dle ustálené praxe soudů dopustit. Proto soud rovněž toliko v obecné rovině konstatuje, že má žalobou napadené rozhodnutí za řádně odůvodněné, odůvodnění odpovídá výroku rozhodnutí, je z něj zřejmé, na základě jakých skutečností správní orgán rozhodoval a jakými úvahami se přitom řídil, a není ani vnitřně rozporné, žalovaný se v něm vypořádával s výtkami žalobkyně uplatněnými v průběhu správního řízení (dle § 68 odst. 3 správního

řádu). Dále soud ani ve správním spise nezjistil ničeho, z čeho by bylo lze usuzovat na to, že žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy i se základními zásadami správního, natož trestního řízení. Žalobkyně poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 93/2011, soud však nenalezl v tomto poukazu analogii mezi nyní posuzovanou věcí a věcí posuzovanou v odkazovaném judikátu, přičemž žalobkyně opět ničeho bližšího k tomuto rozhodnutí netvrdila.

VII.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

59. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jejích běžných činností nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 7 s. ř. s. nepřiznal. A žalobce, jakožto neúspěšný účastník řízení právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31.05.2023

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.